

Arrest

nr. 124 251 van 20 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. YARAMIS loco advocaat S. LECLERE en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine. U woonde met uw vrouw, uw twee zonen en uw twee dochters in de stad Karabulak in Ingoesjetië. Op 19 april 2011 vroeg u een eerste maal asiel in België. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u het volgende: U hebt al gedurende lange tijd problemen met de Russische autoriteiten. In 1982 vroeg u asiel in Panama. U aanvraag werd geweigerd en u werd aan de Russische autoriteiten overhandigd. Hierna werd u gevolgd en door de KGB aanzien als een vijand en een dissident. In 1993 werd u op een onwettige manier ontslagen op uw werk in de stad Vladikavkaz in Noord-Ossetië en diende u uw dienstwoning te verlaten. Omwille van het etnische conflict tussen Osseten en Ingoesjeten diende u te verhuizen naar de naburige deelrepubliek Ingoesjetië. Sinds 1993 kreeg u er een tijdelijke registratie in Karabulak. De levensomstandigheden waren hier echter moeilijk voor u en uw gezin. In 1995 kreeg het statuut van Internally Displaced

Person (IDP). U was misnoegd omwille van uw ontslag en uw gedwongen verhuizing uit het appartement waar u woonde in Vladikavkaz en diende om deze reden verschillende klachten in. U kende daarnaast problemen met de Immigratiedienst die u telkens het statuut van IDP weigerde. U schreef verschillende klachtbrieven naar onder andere president Poetin, de vertegenwoordiger van de president die zich bezighoudt met het afhandelen van het conflict tussen Ossetië en Ingoesjetië en president Medvedev. Daarnaast diende u ook verschillende klachten in bij het parket van de Republiek Ingoesjetië en van de Russische Federatie. U werd door de rechtbank in het gelijk gesteld: de immigratiedienst diende uw statuut van gedwongen vluchteling te verlengen. U bleef echter brieven schrijven en kritiek geven. U werd bedreigd door uw autoriteiten om uw kritiek te matigen. Sinds 2004 probeerden uw autoriteiten u te vervolgen. In februari 2011 werd de auto van uw zoon korte tijd in beslag genomen door de politie. Omwille van deze problemen en omwille van de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië besloot u om naar Kaliningrad te reizen om te kijken of u en uw gezin daar konden wonen. Op 6 april 2011 vertrok u uit Ingoesjetië. Op 13 april 2011 vernam u van uw vrouw dat er een huiszoeking was uitgevoerd in uw woning. De autoriteiten waren op zoek naar u en u zonen. Uw zonen, die niet thuis waren op dat moment, doken meteen onder. De auto van uw oudste zoon E. (...) werd in beslag genomen. De autoriteiten zeiden dat er sporen van explosieven waren gevonden in de auto. Op uw aanraden stapte uw vrouw naar Ruslan Badalov voorzitter van de NGO 'Chechen Committee for National Salvation', om haar verhaal te doen. Op 16 april vertrok u uit Kaliningrad en reisde u naar België.

Op 14 november 2011 werd uw asielaanvraag geweigerd. Het Commissariaat-generaal meende dat uw problemen in verband met uw IDP statuut en uw appartement ongegrond waren. De recente problemen van u en uw zonen werden ongeloofwaardig bevonden. U diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Na de weigeringsbeslissing bleef u in België. Op 16 oktober 2013 vroeg u opnieuw asiel. In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u het volgende:

U zou nog steeds worden vervolgd in de Russische Federatie omwille van de redenen die u bij uw eerste asielaanvraag reeds hebt aangehaald. Uw zonen zouden nog steeds worden vervolgd door de autoriteiten. Op deze manier zouden de autoriteiten u willen verplichten om terug te keren naar Ingoesjetië. Uw zonen leven nog steeds ondergedoken bij familieleden. Na uw vertrek uit het land kwamen de ordediensten maandelijks naar uw huis op zoek naar u en uw zonen. Op 8 juni 2012 kwam uw oudste zoon E. (...) kort naar huis om zijn auto op te halen. Plots werd hij achtervolgd door gemaskerde mannen. Uw zoon had een auto-ongeluk, maar kon toch ontkomen. Enige tijd later voerde de Federale Veiligheidsdienst FSB een huiszoeking uit in uw woning. De autoriteiten verzonnen ook valse aanklachten tegen uw zonen. Uw oudste zoon werd beticht van medeplichtigheid bij een poging tot overval die door zijn neef Z. K. (...) werd uitgevoerd. Uw beide zonen werden ook beschuldigd van banden te hebben met A. D. (...), een vroegere klasgenoot van uw zonen. D. (...) werd van terrorisme werd beschuldigd en werd doodgeschoten tijdens een actie van de ordediensten. Omwille van de stress van al deze problemen over uw vrouw op 7 september 2013 aan de gevolgen van een hartaanval.

In het kader van uw derde asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: de overlijdensakte van uw vrouw, een brief van Ruslan Badalov van de NGO 'Chechen Committee for National Salvation', de enveloppe waarmee de brief werd opgestuurd, een kopie van het emailverkeer tussen Ruslan Badalov en uw Belgische advocaat, een medisch-psychologisch attest en een attest van het opvangcentrum in België.

B. Motivering

Er dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag op 9 januari 2012 werd afgesloten door het Commissariaat-generaal met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Het Commissariaat-generaal meende dat enkele van de door u aangehaalde problemen, meer bepaald de problemen in verband met uw IDP statuut en de problemen met uw appartement, ongegrond waren. Afgaande op uw verklaringen en op de documenten die u voorlegde, bleek immers dat u voor wat betreft deze problemen wel degelijk op de bijstand van de Russische autoriteiten kon rekenen. Verder kon u niet aannemelijk maken dat u momenteel zou worden vervolgd omdat u al sinds 30 jaar als 'dissident' zou worden aanzien door de door de Russische autoriteiten. Wat betreft de recente problemen die u en uw zonen zouden hebben gehad, oordeelde het Commissariaat-generaal dat u hier geen enkel bewijs van voorlegde, terwijl dit wel kon worden verwacht, en dat u onaannemelijk weinig bleek te weten over de recente vervolgingsfeiten. U diende geen beroep aan tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om in uw geval de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Tijdens het gehoor in het kader uw huidige asielaanvraag bleef u bij uw eerdere verklaringen. U hield vol dat u wordt vervolgd door de lokale Ingoesjetische en de federale Russische autoriteiten. U zou worden gezien als 'dissident' en 'mensenrechtenactivist' omdat u verschillende brieven hebt verstuurd naar de administratie van de president van de Russische Federatie. Uw beide zonen zouden worden vervolgd omwille van uw problemen en zouden momenteel nog steeds ondergedoken leven (CGVS 14/01/2014, p. 5, 16-17). De autoriteiten proberen hen valselyk te beschuldigen van allerlei misdaden. Op deze manier zouden de autoriteiten u willen dwingen om terug te keren naar Ingoesjetië (CGVS 14/01/2014, p. 10, 16-17). In dit verband legt u een brief voor van Ruslan Badalov, voorzitter van de NGO 'Chechen Committee for National Salvation', die uw problemen zou bevestigen. Ter staving van uw bewering dat uw vrouw intussen is overleden, legt u een overlijdensakte voor.

Het Commissariaat-generaal meent, na een bijkomend onderzoek van de asielmotieven die u in bij uw vorige asielaanvraag aanhaalde en rekening houdend met de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag hebt aangebracht, dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u de oorzaak van al uw problemen, namelijk het feit dat u als 'dissident' en 'mensenrechtenactivist' zou worden beschouwd door de autoriteiten, niet geloofwaardig is. Zoals het Commissariaat-generaal reeds opmerkte in haar vorige weigeringsbeslissing, kon u niet aannemelijk maken dat u al gedurende 30 jaar als dissident zou worden beschouwd door de Russische autoriteiten. Nadat u zogezegd al in de jaren '80 als dissident werd bestempeld, verbleef u immers nog jarenlang in de Russische Federatie, werkte u nog op een Russische militaire basis en wendde u zich nog herhaaldelijk tot de autoriteiten voor het verkrijgen van allerlei bijstand en voor het verkrijgen van diverse documenten. Wat betreft de klachten die u richtte aan de verschillende overheidsinstanties moet worden opgemerkt dat de administratie van de president van de Russische Federatie uw brieven steeds aandachtig heeft bekeken en dat u ook steeds een correct antwoord op uw klachten hebt gekregen, zoals blijkt uit de documenten die u in het kader van uw eerste asielaanvraag voorlegde. Wat betreft uw klachten in verband met de erkenning van uw IDP statuut moet worden opgemerkt dat u in dit verband ook in het gelijk werd gesteld door het Hooggerechtshof van de Republiek Ingoesjetië (cf. beslissing CGVS 14/11/2011). Tijdens uw huidige asielaanvraag blijft u uitdrukkelijk beweren dat al uw problemen het gevolg zouden zijn van het feit dat u wordt beschouwd als dissident en mensenrechtenactivist omdat u tal van klachtenbrieven stuurde naar de administratie van de president en naar andere overheidsinstanties (CGVS 14/01/2014, p. 5, 16-17). Het Commissariaat-generaal blijft echter van mening dat het niet geloofwaardig is dat u omwille van het versturen van enkele klachtenbrieven, waarin u voornamelijk aandacht vroeg voor uw persoonlijke situatie (het feit dat u onterecht werd ontslagen op uw werk, het feit dat u uw appartement kwijtraakte, het feit dat u omwille van het etnisch conflict moest vluchten uit Noord-Ossetië, het feit dat u invalide zou zijn), brieven waarop u bovendien steeds een correct antwoord kreeg van de bevoegde instanties, zou worden gezien als 'dissident' of als 'mensenrechtenactivist'. De vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerdde oorzaak van al uw problemen legt dan ook een hypotheek op de geloofwaardigheid van de recente vervolgingsfeiten die hiervan het rechtstreekse gevolg zouden zijn.

Vervolgens meent het Commissariaat-generaal dat er om verschillende redenen geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u en uw zonen zouden worden vervolgd door de lokale Ingoesjetische of de federale Russische autoriteiten. Ter staving van deze problemen legde u een brief voor van dhr. Ruslan Badalov, voorzitter van de NGO 'Chechen Committee for National Salvation'. In deze brief vermeldt dhr. Baladov dat u en uw echtgenote hem om bijstand zouden hebben gevraagd. Daarop zou de organisatie van dhr. Baladov een onderzoek hebben verricht: medewerkers van deze organisatie zouden uw vrouw, uw burens en uw kennissen hebben ondervraagd. Deze mensen zouden uw problemen hebben bevestigd. Op basis van de informatie die deze personen zouden hebben verschaft, meent dhr. Badalov dat u en uw gezinsleden bescherming nodig hebben (cf. stuk 2; vertaling door tolk in DVZ verklaring 12/11/2013, nr. 17). Het Commissariaat-generaal meent dat de inhoud van deze brief om verschillende redenen niet als een overtuigend bewijs van uw problemen kan worden gezien. Enerzijds moet worden opgemerkt dat uit de inhoud van de brief blijkt dat het onderzoek dat werd uitgevoerd door de organisatie van dhr. Baladov beperkt is gebleven tot gesprekken die medewerkers van deze organisatie zouden hebben gevoerd met uw vrouw en met uw burens en kennissen. De conclusie van dhr. Baladov is dus niet gestoeld op harde, objectieve bewijzen dat u en uw gezinsleden effectief problemen zouden hebben gekend, maar slechts op verklaringen van uw vrouw, uw burens en uw kennissen, personen die toch geen onpartijdig of onbevooroordeeld perspectief hebben ten overstaan van u en uw familie. Anderzijds moet worden opgemerkt dat er verschillende inconsistenties konden worden vastgesteld tussen de inhoud van deze brief en uw eigen verklaringen over de problemen die uw gezinsleden zouden hebben gekend. Zo beweerdde u dat uw gezin na uw vertrek uit de Russische Federatie in april 2011 voortdurend problemen zou hebben gehad met de

ordediensten. U zei dat de ordediensten een eerste huiszoeking hadden uitgevoerd op 13 april 2011. Nadien zou de politie elke maand naar uw woning zijn gegaan om controles uit te voeren. U verklaarde dat deze maandelijkse controles tot op heden blijven voortduren. U zei dat de politieagenten bij dergelijke controles de woning binnenkomen om te kijken of u of uw zonen aanwezig zijn (CGVS 14/01/2014, p. 11). In dit verband is het zeer opmerkelijk dat dhr. Baladov in zijn brief nergens melding maakt van het feit dat uw vrouw en dochters zo vaak problemen zouden hebben gehad met de politie; dat er gedurende een periode van meer dan twee jaar maandelijks huiszoekingen zouden zijn uitgevoerd in uw woning. Dhr. Baladov maakt in zijn brief slechts melding van één huiszoeking door 'FSB agenten en politieagenten' op 9 juni 2012. Indien uw vrouw en dochters werkelijk zo frequent problemen zouden hebben gekend met de autoriteiten, dan kan redelijkerwijze worden verwacht dat dhr. Balakov, wiens medewerkers met uw vrouw, uw burens en uw kennissen zouden hebben gesproken, dit zou hebben vermeld in zijn schrijven. De vaststelling dat hij hiervan geen melding heeft gemaakt, doet dan ook afbraak aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake. In dit verband moet nog worden opgemerkt dat u tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede asielaanvraag geen melding maakte van het feit dat er een in uw woning een huiszoeking zou zijn gebeurd door de federale veiligheidsdienst FSB. U sprak enkel over huiszoekingen door de lokale politie. Op de vraag of er huiszoekingen waren uitgevoerd door andere instanties dan de lokale politie, kon u geen antwoord geven (CGVS 14/01/2014, p. 11). Toen u werd geconfronteerd met het feit dat dhr. Baladov melding maakte van een huiszoeking door de FSB, antwoordde u dat er inderdaad in 2012 nog een huiszoeking was geweest maar dat er ondertussen reeds twee jaar waren verstreken en dat u zich de feiten niet goed meer kunt herinneren (CGVS 14/01/2014, p. 12). Deze uitleg klinkt weinig geloofwaardig. Een huiszoeking door de federale veiligheidsdienst FSB is immers van een heel andere grootteorde dan een huiszoeking door de lokale politie. Het lijkt weinig geloofwaardig dat een dergelijke zwaarwichtige gebeurtenis gewoon zou zijn vergeten. Het is evenmin geloofwaardig te noemen dat deze huiszoeking door de FSB niet beter kon plaatsvinden in de tijd. U vermoedde dat deze huiszoeking had plaatsgevonden na het incident op 8 juni 2012, toen uw zoon een auto-ongeluk zou hebben gehad omdat hij werd achtervolgd. Toen u werd gevraagd wanneer de huiszoeking door de FSB dan precies plaatsvond, één dag, twee dagen, enkele dagen of een week na het incident met uw zoon, kon u hier geen antwoord op geven (CGVS 14/01/2014, p. 12).

Aansluitend kon er een ernstige tegenstrijdigheid worden vastgesteld tussen uw verklaringen over de problemen die uw zonen zouden hebben gekend en de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo verklaarde u dat de autoriteiten uw zonen valselijk van verschillende misdrijven willen beschuldigen. U beweerde dat de ordediensten uw zonen onder andere wilden linken aan een zekere A. D. (...). D. (...), die van banden met de rebellenbeweging in Ingoesjetië werd verdacht, werd gedood tijdens een actie van de ordediensten. U vertelde dat de ordediensten al vrij snel na de dood van D. (...) probeerden om uw zonen bij diens misdaden te impliceren, gezien uw zonen vroeger goede kennissen en klasgenoten van D. (...) waren geweest.

Toen u werd gevraagd wanneer D. (...) precies door de ordediensten was gedood, antwoordde u dat dit ofwel in 2011 ofwel in 2012 was gebeurd. U zei dat u het niet zeker wist. Toen u werd gevraagd of deze D. (...) werd gedood voor of na uw eigen vertrek uit Ingoesjetië in april 2011, meende u dat dit na uw vertrek was gebeurd (CGVS, p. 13-14). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. diverse internetartikels in bijlage), blijkt echter dat A. D. (...) reeds in september 2007 werd gedood tijdens een actie van de ordediensten in de stad Karabulak. Ook in de brief van dhr. Baladov wordt trouwens vermeldt dat A. D. (...) reeds in september 2007 werd gedood. Dit komt natuurlijk helemaal niet overeen met uw bewering dat deze kennis en vroegere klasgenoot van uw zonen pas na uw vertrek uit Ingoesjetië in april 2011 (zo'n vier jaar later!) zou zijn vermoord. Deze tegenstrijdigheid doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de problemen van uw zonen. Gezien u uitdrukkelijk beweerde dat uw zonen reeds 'vrij snel' na de dood van D. (...) werden verdacht door de ordediensten omdat ze tot zijn kennissenkring zouden hebben behoord (CGVS 14/01/2014, p. 15), zou dit betekenen dat uw zonen reeds relatief korte tijd na september 2007 in de problemen kwamen. Uit uw overige verklaringen blijkt echter dat uw zonen pas in het jaar 2011 problemen begonnen te krijgen met de autoriteiten. Toen u met deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de objectieve informatie werd geconfronteerd, antwoordde u dat u was 'vergeten' dat D. (...) reeds in 2007 werd gedood. U zei dat u leed aan 'geheugenproblemen' (CGVS 14/01/2014, p. 15). Er moet echter worden opgemerkt dat u geen enkel medisch attest hebt voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat u geheugenproblemen hebt. De loutere bewering dat u geheugenproblemen zou hebben, kan dus niet gezien worden als een afdoende verklaring is voor deze flagrante tegenstrijdigheid. Daarenboven moet worden gewezen op het feit dat u andere gebeurtenissen, zoals de huiszoeking op 12 april 2011, het incident waarbij uw zoon een auto-ongeluk had op 8 juni 2012, het overlijden van uw vrouw op 23 september 2013, wel exact kon situeren in de tijd (CGVS 14/01/2014, p. 3, 5-6, 8). Wat betreft de vermeende band van uw beide zonen met A. D. (...) is het overigens niet geloofwaardig dat u deze band

niet verder kon toelichten. Hoewel u beweerde dat uw zonen 'klasgenoten' en 'vrienden' van D. (...) waren, kon u niet zeggen hoe goed uw zonen deze persoon kenden of hoe dicht hun onderlinge band was. U bleek ook niet te weten of uw zonen nog contact hadden met D. (...) in de periode voordat hij werd gedood. U wist niet wanneer uw zonen voor het laatste contact hadden gehad met D. (...). U bleek ook helemaal niets te weten over de omstandigheden waarin D. (...) werd gedood door de ordediensten (CGVS 14/01/2014, p. 14-15). Dit is niet geloofwaardig. Indien uw beide zonen werkelijk vrienden waren van deze persoon en indien de ordediensten uw zonen werkelijk wilden beschuldigen van banden te hebben met de rebellenbeweging omwille van hun relatie met deze persoon, mag redelijkerwijze worden verwacht dat u hierover meer zou kunnen vertellen.

Wat betreft de brief van de NGO 'Chechen Committee for National Salvation' moet nog worden opgemerkt dat CEDOCA, de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal, heeft proberen nagaan wat de algemene perceptie is van deze organisatie is en hoe deze organisatie precies tewerk gaat (cf. COI Focus 'Chechen Committee for National Salvation'). Uit de beschikbare bronnen blijkt dat deze organisatie over het algemeen een positieve reputatie heeft qua betrouwbaarheid. Het Commissariaat-generaal meent echter dat deze informatie niets verandert aan bovenstaande conclusies. Wanneer de inhoud van de brief van dhr. Baladov, die louter gebaseerd is op gesprekken die door zijn medewerkers werden gevoerd met uw vrouw, uw burens en uw kennissen, wordt afgewogen tegen de diverse zwaarwichtige tekortkomingen in uw asielrelaas (men name dat u de oorzaak van al uw problemen niet aannemelijk kunt maken, dat uw eigen verklaringen over de problemen van uw familieleden inconsistent zijn met de inhoud van de brief van dhr. Baladov, dat uw verklaringen over de problemen van uw zonen manifest tegenstrijdig zijn met informatie uit objectieve bronnen en dat u geen objectieve bewijzen neerlegt waaruit kan blijken dat u en uw zonen effectief worden vervolgd) dan meent het Commissariaat-generaal dat deze brief niet gezien kan worden als een overtuigend bewijs van uw problemen.

Wat betreft het medisch-psychologisch attest (dd. 10/01/2014) dat vermeldt dat u symptomen van post-traumatische stress vertoont, dat u eveneens symptomen van een psychose vertoont en dat u verdere psychiatrische opvolging nodig hebt, moet worden opgemerkt dat de loutere vermelding dat u psychologische of psychiatrische problemen zou hebben geen oorzakelijk verband kan aantonen tussen deze vaststelling en de vervolgingsfeiten die u beweert te hebben meegemaakt. Daarenboven moet worden opgemerkt dat dit attest géén melding maakt van eventuele geheugenproblemen. Zoals hier reeds werd aangehaald, kan uw loutere bewering dat u geheugenproblemen zou kennen dan ook niet als een verschoningsgrond worden gezien voor de vele onwetendheden, inconsistenties en tegenstrijdigheden in uw asielrelaas.

De overige documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De email-correspondentie tussen uw Belgische advocaat en dhr. Balakov toont louter aan dat uw advocaat contact opnam met deze persoon. De enveloppe toont aan dat dhr. Balakov u effectief een brief heeft opgestuurd. Het attest van het opvangcentrum in België toont aan dat u sinds uw vorige asielaanvraag steeds in het opvangcentrum bent gebleven en dat u dus niet bent teruggekeerd naar de Russische Federatie. De overlijdensakte van uw vrouw toont enkel aan dat zij op 7 september 2013 is overleden maar verschaft geen informatie over de omstandigheden van haar overlijden.

Ten slotte blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. COI Focus 'Veiligheidssituatie in Ingoesjetië'), blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties

waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen gelimiteerd is. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet. De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in het kader van haar huidige asielaanvraag volhardt in haar eerder afgelegde verklaringen. Hij wijst er erop dat bij de eerste asielaanvraag van verzoekende partij werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de door verzoekende partij aangehaalde problemen in verband met haar IDP-statuuut en de problemen met haar appartement, ongegrond waren – uit haar verklaringen bleek immers dat verzoekende partij voor deze problemen steeds heeft kunnen rekenen op de bijstand van de Russische autoriteiten – omdat verzoekende partij niet aannemelijk kon maken dat zij in haar land van herkomst zou worden vervolgd omdat zij al sinds 30 jaar als ‘dissident’ zou worden aanzien door de Russische autoriteiten en omdat zij geen enkel begin van bewijs kon voorleggen in verband met de recente problemen die zij en haar zonen zouden hebben gehad en verzoekende partij bovendien onaannemelijk weinig wist over deze recente vervolgingsproblemen. Verzoekende partij heeft tegen voormelde beslissing geen beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad wijst erop niet bevoegd te zijn om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat deze niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoekende partij aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op de middelen voor zover die betrekking hebben op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

2.2.3.1. Verzoekende partij onderstreept dat zij sinds jaren door haar autoriteiten als dissident wordt beschouwd. Zij werd hier in het verleden niet voor vervolgd, doch de situatie is de laatste jaren gevaarlijker geworden, onder meer omwille van het feit dat haar zonen ervan verdacht worden banden te hebben met D.. De autoriteiten hebben haar en haar zonen in het oog en zij worden hiervoor bedreigd. Verzoekende partij licht verder nog toe dat zij in het verleden waarschijnlijk niet als echt gevaarlijk werd beschouwd, maar dat dit veranderde op het moment dat haar zonen ervan beschuldigd werden banden te hebben met D.. Sindsdien werd zij op een “zwarte lijst” gezet en werden er talrijke huiszoekingen bij haar uitgevoerd. Verzoekende partij verwijst tenslotte nog naar en citeert een zin uit het *“Country Reports on Human Rights Practices- Russia”* van het *“United States Department of State”* d.d. 19 april 2013 teneinde aan te stippen dat in de Noordelijke Kaukasus zowel door ordediensten als door militanten buitengerechterlijke executies/moorden plaatsvinden. Verzoekende partij concludeert verder in het verzoekschrift dat er in haren hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is en dat haar bijgevolg de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend.

2.2.3.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter volharden in haar – reeds in eerdere asielaanvragen als ongeloofwaardig bestempelde – problemen en het louter tegenspreken van de door verwerende partij gedane vaststellingen, niet volstaat om de motieven waarop de weigeringsbeslissing gegrond is, te weerleggen. Hiertoe dient verzoekende partij concrete argumenten aan te brengen, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.4.1. Verzoekende partij herinnert eraan dat zij in het kader van haar huidige asielaanvraag een brief heeft neergelegd van Ruslan Baladov, de voorzitter van de NGO *“Chechen Committee for National Salvation”*, waarin de problemen die zij beweert te hebben met haar autoriteiten worden bevestigd. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de stelling van verwerende partij dat deze brief niet gestoeld is op harde, objectieve bewijzen aangezien het onderzoek van de heer Baladov beperkt is tot gesprekken die zijn medewerkers hebben gevoerd met haar echtgenote, burens en kennissen, tegenstrijdig is met de motivering in de bestreden beslissing dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat voormelde NGO over het algemeen een positieve reputatie heeft qua betrouwbaarheid. Verzoekende partij benadrukt bovendien dat het onderzoek gestart is met gesprekken met familieleden, burens en vrienden maar dat deze organisatie wel degelijk *“zelf de werkelijkheid van de evenementen”* heeft nagekeken. Zulke betrouwbare organisatie zou haar conclusie niet enkel hebben gesteund op zogezegd partijdige verklaringen en zou haar geen steun hebben verleend indien zij haar relaas als onwaarschijnlijk beschouwde, zo meent verzoekende partij.

Wat betreft de door verwerende partij vastgestelde incoherenties tussen de inhoud van de bijgebrachte brief en de verklaringen van verzoekende partij, meer bepaald het feit dat verzoekende partij – in tegenstelling tot wat in de brief vermeld wordt – geen melding heeft gemaakt van het feit dat bij haar een huiszoeking zou hebben plaatsgevonden door de FSB, haalt verzoekende partij ter vergoelijking aan dat deze huiszoeking dateert van meer dan twee jaar geleden, dat de politie ondertussen meermaals gekomen is en dat verwerende partij geen objectieve elementen aanhaalt om aan te tonen dat een huiszoeking van de FSB van een heel andere orde is dan een huiszoeking door de lokale politie, waarbij zij benadrukt dat alle huiszoekingen gewelddadig waren. Bovendien kreeg zij alle informatie van haar vrouw en was zij zelf niet aanwezig tijdens deze huiszoeking.

Verzoekende partij verwijst verder nog naar en citeert enkele passages uit het UNHCR-*“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”* teneinde te onderstrepen dat de verklaringen van een asielzoeker een voldoende bewijs kunnen zijn van diens hoedanigheid van vluchteling, op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn, dat ze coherent zijn en niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Verzoekende partij duidt erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eerder al heeft geoordeeld dat er dient te worden nagekeken of er een gegronde vrees voor vervolging

aanwezig is in hoofde van de kandidaat-vluchteling, zelfs indien er twijfels bestaan betreffende sommige elementen van zijn asielrelaas. Verzoekende partij verwijst naar een drietal arresten van de Raad en bevestigt dat haar verklaringen gedetailleerd, samenhangend en plausibel zijn.

2.2.4.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de door verzoekende partij aangehaalde tegenstrijdigheid in de motivering van verwerende partij niet kan worden bijgetreden. Immers, verwerende partij stelt nergens in de bestreden beslissing dat de door verzoekende partij bijgebrachte brief niet als objectief bewijselement kan worden aanvaard omdat er vragen kunnen worden gesteld bij de betrouwbaarheid/reputatie van de NGO "*Chechen Committee for National Salvation*". Verwerende partij stelt daarentegen wel dat de door de heer Baladov gestelde conclusies in de brief slechts gestoeld zijn op de verklaringen van de vrouw, de burens en de kennissen van verzoekende partij, hetgeen niet als harde en objectieve bewijzen van de door verzoekende partij aangehaalde problemen kan worden beschouwd. Het verweer van verzoekende partij dat deze organisatie wel degelijk de "*werkelijkheid van de evenementen*" heeft nagekeken en dat een dergelijke betrouwbare organisatie haar conclusies niet enkel heeft gesteund op zagezegde partijdige verklaringen, beschouwt de Raad als een blote bewering, aangezien een dergelijk onderzoek niet blijkt uit de inhoud van de brief (zie administratief dossier, stuk 13, verklaring meervoudige asielaanvraag, p. 2).

Verder merkt de Raad op dat de door verwerende partij gedane conclusie dat de neergelegde brief niet als een overtuigend bewijs van de door verzoekende partij voorgehouden problemen kan worden beschouwd, eveneens gebaseerd is op de vaststelling dat er ernstige tegenstrijdigheden zijn tussen de inhoud van deze brief en de verklaringen van verzoekende partij. Verzoekende partij tracht de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande de huiszoeking door de FSB goed te praten door erop te wijzen dat deze huiszoeking dateert van meer dan twee jaar geleden, dat de politie ondertussen meermaals gekomen is, dat verwerende partij geen objectieve elementen aanhaalt om aan te tonen dat een huiszoeking van de FSB van een heel andere orde is dan een huiszoeking door de lokale politie en dat zij alle informatie van haar vrouw verkreeg en zelf niet aanwezig was tijdens deze huiszoeking. De Raad wenst er vooreerst op te wijzen dat de stelling dat er een verschil is tussen een huiszoeking van de lokale politie en de federale Russische veiligheidsdienst FSB voor zich spreekt en niet ondersteund dient te worden aan de hand van "objectieve elementen". Ten tweede wijst de Raad erop dat verwerende partij reeds in haar beslissing, als antwoord op het excuus van verzoekende partij dat zij zich deze gebeurtenis niet meer kan herinneren, motiveert dat het niet geloofwaardig is dat verzoekende partij een dergelijke zwaarwichtige gebeurtenis gewoon zou zijn vergeten. Verwerende partij vindt het evenmin geloofwaardig overkomen dat verzoekende partij een dergelijk ingrijpend evenement niet nauwkeuriger kon plaatsen in de tijd. De afwezigheid van verzoekende partij tijdens deze huiszoeking – zij verkreeg alle informatie via haar vrouw – kan evenmin als verschoningsgrond worden aanvaard. Verzoekende partij kon immers via haar vrouw op de hoogte blijven van hetgeen er zich nog afspeelde in haar land van herkomst – zo kon zij wel zeggen dat de lokale politie meer dan twee jaar lang maandelijks huiszoekingen verrichte bij hun thuis. Het is niet aannemelijk dat haar echtgenote haar van een dergelijke ingrijpende gebeurtenis niet op de hoogte zou hebben gebracht. De Raad wenst er in dit verband nog op te wijzen dat verzoekende partij heeft aangegeven dat de lokale politie, na haar vertrek in april 2011, gedurende meer dan twee jaar maandelijks naar haar woning is gekomen om te kijken of zij en haar zonen daar aanwezig waren. In de brief van de heer Baladov wordt daarentegen, zo stelt verwerende partij vast, nergens melding gemaakt van deze maandelijkse huiszoekingen, doch wordt enkel melding gemaakt van één huiszoeking door de FSB op 9 juni 2012. Verwerende partij motiveert dienaangaande dat, indien de vrouw en dochters van verzoekende partij werkelijk zo frequent problemen zouden hebben gekend met de autoriteiten, redelijkerwijze kan worden verwacht dat de heer Baladov, wiens medewerkers met haar vrouw, burens en kennissen zouden hebben gesproken, dit zou hebben vermeld in zijn schrijven. De vaststelling dat hier helemaal geen melding van gemaakt wordt, doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij afgelegde verklaringen, besluit verwerende partij. De Raad stelt vast dat voormelde inconsistentie niet specifiek besproken wordt in het verzoekschrift, zodat deze vaststelling dan ook onverminderd overeind blijft.

Gelet op de hierboven besproken uitgebreide motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de door verzoekende partij voorgelegde brief van de heer Baladov (waaraan verzoekende partij geen afbreuk vermag te doen in haar verzoekschrift), kan worden besloten dat verwerende partij dit document wel degelijk op een nauwgezette wijze heeft onderzocht en geanalyseerd, hierbij rekening houdend met de concrete inhoud van de brief, de landeninformatie die hieromtrent werd verzameld door de dienst Cedoca en de verklaringen die verzoekende partij dienaangaande heeft afgelegd. Het argument dat verwerende partij dit document "*rap links*" zou hebben laten liggen, zonder evenwel haar asielaanvraag met de nodige zorgvuldigheid te behandelen, wordt dan ook niet door de Raad aanvaard. Waar verzoekende partij er in haar verzoekschrift nog op wijst dat haar voorgehouden vrees voor vervolging,

zelfs indien er twijfels bestaan betreffende sommige elementen van haar asielrelaas, op zorgvuldige wijze dient te worden onderzocht, duidt de Raad er wederom op dat verwerende partij het door verzoekende partij aangebrachte nieuwe element, waarmee zij de reeds door verwerende partij vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden problemen met de Russische/Ingosjetische autoriteiten alsnog tracht te herstellen, op zorgvuldige wijze heeft onderzocht. In de bestreden beslissing wordt overigens ook nog gemotiveerd dat uit de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal in het kader van haar huidige asielaanvraag kan worden vastgesteld dat zij verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de problemen die haar zonen zouden hebben gekend tegenstrijdig zijn met de objectieve informatie waarover verwerende partij beschikt. Verwerende partij haalt ten slotte nog aan dat verzoekende partij dienaangaande vage verklaringen heeft afgelegd (zie punt 2.2.5.2.). Uit het voormelde blijkt dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partij aangebrachte feiten en elementen en dat zij op uitvoerige wijze heeft gemotiveerd waarom verzoekende partij er niet in geslaagd is haar problemen alsnog aannemelijk te maken. De kritiek dat de asielaanvraag van verzoekende partij, ondanks enige twijfels, toch grondig diende te worden onderzocht, is dan ook niet terecht, besluit de Raad.

Betreft tenslotte de bemerking dat haar verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn van haar hoedanigheid van vluchteling, dat haar verklaringen gedetailleerd, samenhangend en plausibel zijn en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, wijst de Raad er nogmaals op dat reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag werd besloten dat de door verzoekende partij aangehaalde problemen met haar autoriteiten (omdat men haar beschouwt als een 'dissident') niet geloofwaardig zijn en dat deze bevindingen als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat dit *in casu* niet het geval is en dat verwerende partij bovendien nog bijkomende tegenstrijdigheden heeft vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekende partij en de objectieve informatie waarover zij beschikt, hetgeen nog verder afbreuk doet aan haar geloofwaardigheid. Het is dan ook evident dat verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet kan worden toegekend.

2.2.5.1. Betreft de tegenstrijdigheden die verwerende partij heeft vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekende partij en de objectieve informatie waarover zij beschikt, beaamt verzoekende partij dat zij inderdaad niet goed weet welke banden haar zonen hadden met D.. Dit wordt echter verklaard door het feit dat zij D. zelf niet kende – hij was slechts een klasgenoot van haar zonen – en dat haar zonen haar nooit details hebben verteld over hun relatie met deze persoon.

2.2.5.2. In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoekende partij niet kon toelichten welke band haar zonen hadden met D., hoewel zij klasgenoten en vrienden waren, dat zij niet kon zeggen hoe goed haar zonen deze persoon kenden en dat zij evenmin wist of zij nog contact hadden met D. in de periode voordat hij werd gedood en wanneer haar zonen voor het laatst contact hadden met deze persoon. De Raad is van oordeel dat, nu verzoekende partij uitdrukkelijk heeft verklaard dat haar zonen reeds vrij snel na de dood van D. werden verdacht door de ordediensten omdat ze tot zijn kennissenkring zouden hebben behoord, en zij tevens heeft aangegeven dat de ordediensten gedurende al die tijd zijn blijven zoeken naar haar zonen, die zijn moeten onderduiken, van verzoekende partij toch wel redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij meer informatie zou kunnen geven over de precieze band tussen haar zonen en deze persoon, die effectief gedood werd door de autoriteiten. Daarnaast merkt de Raad op dat het motief in kwestie dient te worden samen gelezen met de overige vaststellingen van verwerende partij in dit verband. Zo motiveert verwerende partij eveneens dat verzoekende partij heeft verklaard dat D., na wiens dood haar zonen 'vrij snel' in de problemen zijn geraakt met de autoriteiten, in 2011 of in 2012 zou zijn gedood, terwijl uit de objectieve informatie waarover zij beschikt, blijkt dat D. reeds in 2007 gedood werd. De verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot het moment waarop haar zonen geviseerd werden door de autoriteiten, vallen derhalve helemaal niet te rijmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Verwerende partij stelt verder ook nog vast dat verzoekende partij helemaal niets bleek te weten over de omstandigheden waarin D. werd gedood door de ordediensten. Verzoekende partij onderneemt in haar verzoekschrift geen poging om voormelde motivering, die verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door haar beweerde problemen met de autoriteiten, op concrete wijze te weerleggen, waardoor deze zonder meer overeind blijft.

2.2.6. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht waarmee zij alsnog aannemelijk kan maken dat zij in haar land van herkomst wordt

aanzien als 'dissident' en 'mensenrechtenactivist' en dat zij om die reden het risico loopt om door haar autoriteiten te worden vervolgd. Bijgevolg kan haar noch de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet, worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *"Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen gelimiteerd is. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."*

Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de situatie in Ingoesjetië nog steeds zorgwekkend blijft en dat zij er omwille van het nog steeds aanwezige geweld in Ingoesjetië vreest voor haar leven en haar persoon. Verzoekende partij verwijst in dit verband nogmaals naar het eerder vermelde *"Country Reports on Human Rights Practices – Russia"* waaruit zij kort citeert dat er in de Noordelijke Kaukasus nog steeds diverse vormen van geweld aanwezig zijn. De Raad stelt echter vast dat de motivering dat er actueel in Ingoesjetië voor gewone burgers geen gewag kan gemaakt worden van een "reëel" risico ingevolge een binnenlands gewapend conflict niet weerlegd wordt door de loutere verwijzing naar het nog steeds aanwezige geweld in de Noordelijke Kaukasus, hetgeen (voor wat betreft Ingoesjetië) overigens niet ontkend wordt in de bestreden beslissing. De motivering dat gewone burgers er door het gerichte karakter van de gevechtshandelingen – zowel van de zijde van de rebellen als van de autoriteiten – en het beperkte karakter van de grootschalige acties niet op veralgemeende wijze het slachtoffer worden van daden van willekeurig geweld wordt door verzoekende partij *in concreto* niet weerlegd. Verzoekende partij doet niet de minste poging om aan te tonen dat de situatie in Ingoesjetië thans niet meer in overeenstemming zou zijn met de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 16).

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT